

Nr 35.

Ankom till riksdagens kansli den 21 maj 1933 kl. 6 e. m.

Konstitutionsutskottets utlåtande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning om ersättning för debitering och uppbörd av landstingsmedel.

Till konstitutionsutskottets handläggning hava båda kamrarna den 1 mars 1933 hänvisat en av Kungl. Maj:t till riksdagen avlåten proposition, nr 151, i vad den avsåge förslag till förordning om ersättning för debitering och uppbörd av landstingsmedel. Ut i propositionen har Kungl. Maj:t under åberopande av propositionen bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden den 17 februari 1933, såvitt nu är ifråga, föreslagit riksdagen att antaga följande

Förslag

till

**förordning om ersättning för debitering och uppbörd
av landstingsmedel.**

Häriigenom förordnas, att ersättning för debitering och uppbörd av landstingsmedel skall tillsvidare utgå enligt följande grunder:

Ersättning för debiteringen skall såväl till häradsskrivare som till kronouppbördstjänsteman i stad utgå med en och två tiondels procent å den del av debiterade beloppet, som ej överstiger etthundratusen kronor, sex tiondels procent å den del av debiterade beloppet, som överstiger etthundratusen men ej tvåhundra tusen kronor, tre tiondels procent å den del av debiterade beloppet, som överstiger tvåhundra tusen men ej fyrahundratusen kronor, och en tiondels procent å den del av debiterade beloppet, som överstiger fyrahundratusen kronor. Ersättningen utbetalas vid utgången av det kalenderår, varunder debiteringen skett.

Ersättning för uppbörden skall till kronouppbördstjänsteman i stad utgå med en halv procent å uppbörden för staden.

De till statsverket indragna provisionsandelarna skola utgå med sex tiondels procent å uppbörden.

Ersättningen för uppbörden samt de till statsverket indragna provisionsandelarna beräknas för varje kalenderår å det belopp, som hos länsstyrelsen bokförts såsom under kalenderåret influtet.

Ersättning för debitering skall enligt nu stadgade grunder första gången utgå beträffande de landstingsmedel, som debiteras år 1933. Hittills gällande grunder i fråga om ersättning för debiteringen skola alltså tillämpas beträffande tidigare debiterade landstingsmedel, såframt de bokföras hos länsstyrelsen såsom influtna under år 1933 eller år 1934; därvid skall dock så anses, som om dessa medel bokförts hos länsstyrelsen såsom influtna under år 1932. Bokföras medel, som debiterats tidigare än år 1933, såsom influtna under år 1935 eller senare, skall ersättning för debiteringen ej utgå.

Ersättning för uppbörd samt till statsverket indragna provisionsandelar skola enligt nu stadgade grunder första gången utgå beträffande de landstingsmedel, som bokföras hos länsstyrelsen såsom influtna under år 1933.

Den nya förordningen skall icke inverka å den rätt till ersättning för debitering eller uppbörd, som må tillkomma tjänsteman, vilken kvarstår å äldre stat eller tillhört sådan stat.

I den mån ej annat följer av vad sålunda stadgats, skall förordningen den 15 juni 1922 (nr 269) med särskilda föreskrifter angående debitering och uppbörd av landstingsskatt m. m. upphöra att gälla.

I samband härmed har utskottet till behandling förehaft de i anledning av propositionen väckta, likalydande motionerna I: 272 av herr *Anton Pettersson* och II: 451 av herr *Olsson* i Mora m. fl., i vilka motioner hemställas, att riksdagen med ändring av förevarande proposition måtte besluta, att ersättningen för debitering av landstingsskatt skall utgå enligt de grunder, som föreslagits i riksdagens skrivelse nr 213 år 1932, punkt 2.

Beträffande motiveringen för propositionen får utskottet hänvisa till det propositionen bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden samt beträffande motiveringen för det i motionerna framlagda förslaget till desamma.

I skrivelse nr 213 har 1932 års riksdag anhållit, att Kungl. Maj:t ville för 1933 års riksdag framlägga förslag om en allmän sänkning av utgående provisioner för häradsskrivare och kronouppbördstjänstemän i städer.

Denna skrivelse har föranletts av ett av riksdagens år 1931 församlade revisorer gjort uttalande om behovet av en reglering av tillförordnade häradsskrivares sportelinkomster. Statsrevisorerna framhålla, att det låge i sakens natur, att häradsskrivarna eller de tjänstemän, som vid en omorganisation av fögderiförvaltningen kunde komma att ersätta dem, skulle vid blivande lönerreglering komma att få vidkännas indragning av sportelinkomsterna. Då berörda befattningshavare tillerkänts en relativt gynnsam ställning i lönehänseende, ifrågasatte statsrevisorerna, huruvida icke redan nu en reducering av sportelinkomsterna borde företagas i de fögderier, där häradsskrivartjänsterna vore vakanta. Statsrevisorerna ansågo att denna reduktion exempelvis kunde ske på det sätt, att tillförordnade häradsskrivarnas inkomster av tjänsten minskades med ett belopp, som motsvarade det till dem från staten utgående förvaltningsbidraget,

utgörande 150 kronor för varje påbörjat 5,000-tal av folkmängden i fögderiet. Även andra utvägar för regleringen ansågo statsrevisorerna dock kunna erbjudas.

Riksdagen uttalade i sin ovannämnda skrivelse, att den föreslagna reduktionen icke borde verkställas genom indragning av förvaltningsbidraget till tillförordnade häradsskrivare, utan sänkningen borde drabba samtliga häradsskrivare. Riksdagen ansåg detta lämpligen böra ske genom nedsättning av den till häradsskrivarna utgående provisionen på landstings- och vägs katt, som debiterats genom dem. Procentsatserna för beräkning av provisionen, som för närvarande utgår med 1.2 % å den del av uppbörden, som ej överstiger 100,000 kronor, 0.9 % å den del av uppbörden, som överstiger 100,000 kronor men ej 300,000 kronor, 0.6 % å den del av uppbörden, som överstiger 300,000 men ej 500,000 kronor, och 0.3 % å den del av uppbörden, som överstiger 500,000 kronor, föreslages i skrivelsen reducerade till respektive 0.8, 0.4, 0.2 och 0.1. Detta skulle för de skattekraftigaste fögderierna, där den största provisionen sålunda utginge, betyda en minskning, som i skrivelsen beräknades till inemot hälften av nuvarande belopp, men för de övriga fögderierna proportionsvis mindre sänkning.

I anledning av berörda skrivelse har förevarande proposition framlagts. I jämförelse med riksdagens nyssnämnda skrivelse innebär den kungl. propositionen å *ena sidan* högre procentsatser, nämligen 1.2, 0.6, 0.3 och 0.1 mot av riksdagen föreslagna 0.8, 0.4, 0.2 och 0.1, å *andra sidan* att sänkningarna i procentsatserna inträda tidigare, nämligen vid 100,000, 200,000 och 400,000 kronor mot nu 100,000, 300,000 och 500,000. Att Kungl. Maj:t föreslagit högre procentsatser sammanhänger därmed, att Kungl. Maj:t ansett den besparing, som genom minskning av häradsskrivarnas inkomster kunde vinnas, skäligen böra i ungefär lika mån komma statsverket och kommunerna till godo. Till vinnande av detta syfte har Kungl. Maj:t, jämte en något mindre sänkning av provisionen än den riksdagen föreslagit, framlagt förslag om indragning av till häradsskrivarna nu utgående ersättning för upprättande av röstlängder och minskning med 20 % av ersättningen för upprättande av avskrifter av taxeringslängder. I sistnämnda delar är propositionen föremål för behandling av statsutskottet. Den vid bifall till Kungl. Maj:ts förslag uppkommande minskningen i häradsskrivarnas inkomster beräknas uppgå till ungefär samma belopp som av riksdagen föreslagits.

Beträffande provision för debitering av landstingsmedel så skall denna enligt 48 § landstingslagen av landstinget gäldas för såvitt landstinget framställt begäran, att de av landstinget uttaxerade medel genom länsstyrelsens försorg varda i sammanhang med kronoskatterna debiterade och indrivna. Liknande bestämmelser gälla beträffande vägs katten.

Den nu utgående provisionen fastställdes vid 1922 års riksdag, då en betydande nedsättning vidtogs i förut utgående provision. Konstitutionsutskottet, som då behandlade frågan, framhöll i sitt av riksdagen godkända utlåtande nr 24, att provisionsbeloppen då högst avsevärt ökats, beroende väsentligen på att landstingsskatternas belopp tillvuxit och blott i mindre grad på att antalet

skatteobjekt ökats. Därmed ansåg utskottet även klart att ersättningen för landstingsskattens debitering vuxit i långt högre grad än det därmed förenade arbetet. Utskottet anförde vidare, att denna ökning i landstingsskattens belopp icke vore tillfällig utan till huvudsaklig del berodde på att landstingens arbetsuppgifter tillvuxit och i det hänseendet kunde en fortsatt utveckling snarare än en återgång vara att antaga.

Det av Kungl. Maj:t nu framlagda förslaget till reduktion av häradsskrivarnas provision å landstingsskatten är endast avsett att vara ett provisorium.

Frågan angående omorganisation av fögderiförvaltningen har såsom förut antytts varit under utredning, och förslag härutinnan har även framlagts i ett den 30 juni 1929 av uppbördssakkunniga avgivet betänkande angående rationell skatteuppbörd.

Då häradsskrivarna tillkommande provisioner å landstingsskatten skola utgöra ersättning för besväret med debitering, synes det utskottet kunna ifrågasättas huruvida sättet för provisionernas beräkning är fullt tillfredsställande. Kostnaderna och besväret för debiteringen torde nämligen icke bero på skattebeloppens storlek, utan snarare på antalet skattskyldiga, för vilka debitering verkställs. Utskottet anser emellertid uteslutet att med hänsyn till nämnda omorganisationsförslag nu företaga någon ändring härutinnan.

Den av Kungl. Maj:t föreslagna reduktionen av provisionerna anser utskottet skälig. Att såsom motionärerna föreslagit företaga ytterligare sänkning kan medföra att häradsskrivarna komma att drabbas oskäligt hårt. Häradsskrivarna hava ju för debiteringens verkställande en hel del utgifter för skrivhjälp m. m., vilka skola täckas av provisionen. Visserligen torde landstingsskattens belopp hava från 1923 stigit, men dock icke i sådan utsträckning att det skulle motivera en så stark beskärning som motionärerna påyrkat.

Beträffande provisionen till kronouppbördsmännen i städerna, har departementschefen framhållit, att provisionen till sin natur är en ersättning för bestyret med debiteringen och att den föreslagna provisionen utgjorde tillräcklig gottgörelse härför. Med den föreslagna skalan komme allenast debiteringsförrättarna i de större städerna att i högre grad beröras av sänkningen. Vidare anför departementschefen:

»I flera av de större städerna äro kronouppbördstjänstemännen anställda i stadens tjänst mot fast lön, varvid provisionen ifråga ingår till stadens kassa. Den minskning i stadens inkomster, som en reduktion av provisionen kan antagas medföra, är uppenbarligen utan betydelse för stadens ekonomi. I de städer, där provisionen tillfaller tjänstemännen själva, lär deras ekonomiska ställning vara sådan, att sänkningen, i den mån den ej kompenseras av vederbörande stad, icke kommer att drabba alltför hårt.»

Utskottet delar departementschefens uppfattning såvitt gäller städer, som indragit provisionen till stadskassan. Vad åter angår kronouppbördstjänstemännens ställning i städer, där detta icke skett, lär det icke kunna bestridas, att provisionsminskningen kan komma att drabba ifrågavarande tjänstemän oskäligt hårt, särskilt i fall där kronouppbörds-kassörens lön nyligen reglerats med utgångspunkt från att han skulle erhålla provision enligt hittills gällande

bestämmelser. Då det emellertid synes böra åligga vederbörande stad att genom jämkning i de från staden utgående löneförmånerna tillhandahålla vederbörande den lön, som skäligen bör vara förenad med tjänsten i fråga, finner utskottet de föreslagna provisionsbestämmelserna böra tillämpas jämväl å kronouppbördstjänsteman i stad.

I övergångsbestämmelserna har Kungl. Maj:t föreslagit intagande av bl. a. en föreskrift om att den nya förordningen i ämnet icke skall inverka på den rätt till ersättning för debitering eller uppbörd, som må tillkomma tjänsteman, vilken kvarstår å äldre stat eller tillhör sådan stat. Landstingen äro emellertid enligt landstingslagen oförhindrade att genom särskilt beslut ordna uppbörd och debitering av landstingsmedel på annat sätt än det som i 48 § landstingslagen förutses såsom det normala. Någon författningsenlig rätt till ersättning för vederbörande tjänstemän för den inkomstminskning, som skulle åsamkas dem genom ett dylikt beslut, kan icke i något enda fall föreligga, då rätten till provision överhuvud ej inträder förrän beslut är fattat om uppbörd genom Konungens Befallningshavande, varvid givetvis då gällande provisionsbestämmelser måste tillämpas. Med hänsyn till dessa förhållanden anser utskottet, att i övergångsbestämmelserna icke bör upptagas nyssnämnda i propositionen föreslagna stadgande. Därest så skulle vara fallet, att någon enstaka, ännu i tjänst kvarvarande befattningshavare enligt utfärdad fullmakt skulle vara berättigad till ersättning för debitering eller uppbörd av landstingsmedel med högre belopp än den nya förordningen medgiver, bör denna sak så ordnas, att Kungl. Maj:t lämnar vederbörande befattningshavare gottgörelse av de till statsverket indragna provisionsandelarna, utan att förhållandet inverkar på den ersättning, som landstingen äro skyldiga utbetala och alltså utan att bestämmelser i ämnet intagas i landstingslagen.

Beträffande slutligen den av Kungl. Maj:t föreslagna ändringen i till statsverket indragen provision har utskottet häremot ingenting att erinra.

På grund av vad sålunda anförts får utskottet hemställa,

- 1) att riksdagen, med förklarande att Kungl. Maj:ts förevarande proposition icke kunnat i oförändrat skick antagas, för sin del ville antaga följande

Förslag¹

till

Förordning om ersättning för debitering och uppbörd av landstingsmedel.

Häriigenom förordnas, att ersättning för debitering och uppbörd av landstingsmedel skall tillsvidare utgå enligt följande grunder:

Ersättning för debiteringen skall såväl till häradsskrivare som till krono-

¹ I jämförelse med kungl. propositionen innebär utskottets förslag att näst sista stycket i övergångsbestämmelserna utesluts.

uppbördstjänsteman i stad utgå med en och två tiondels procent å den del av debiterade beloppet, som ej överstiger etthundratusen kronor, sex tiondels procent å den del av debiterade beloppet, som överstiger etthundratusen men ej tvåhundra tusen kronor, tre tiondels procent å den del av debiterade beloppet, som överstiger tvåhundra tusen men ej fyrahundratusen kronor, och en tiondels procent å den del av debiterade beloppet, som överstiger fyrahundratusen kronor. Ersättningen utbetalas vid utgången av det kalenderår, varunder debiteringen skett.

Ersättning för uppbörden skall till kronouppbördstjänsteman i stad utgå med en halv procent å uppbörden för staden.

De till statsverket indragna provisionsandelarna skola utgå med sex tiondels procent å uppbörden.

Ersättningen för uppbörden samt de till statsverket indragna provisionsandelarna beräknas för varje kalenderår å det belopp, som hos länsstyrelsen bokförts såsom under kalenderåret influtet.

Ersättning för debitering skall enligt nu stadgade grunder första gången utgå beträffande de landstingsmedel, som debiteras år 1933. Hittills gällande grunder i fråga om ersättning för debiteringen skola alltjämt tillämpas beträffande tidigare debiterade landstingsmedel, såframt de bokföras hos länsstyrelsen såsom influtna under år 1933 eller år 1934; därvid skall dock så anses, som om dessa medel bokförts hos länsstyrelsen såsom influtna under år 1932. Bokföras medel, som debiterats tidigare än år 1933, såsom influtna under år 1935 eller senare, skall ersättning för debiteringen ej utgå.

Ersättning för uppbörd samt till statsverket indragna provisionsandelar skola enligt nu stadgade grunder första gången utgå beträffande de landstingsmedel, som bokföras hos länsstyrelsen såsom influtna under år 1933.

I den mån ej annat följer av vad sålunda stadgats, skall förordningen den 15 juni 1922 (nr 269) med särskilda föreskrifter angående debitering och uppbörd av landstingsskatt m. m. upphöra att gälla.

2) att motionerna I: 272 och II: 451 icke måtte till någon riksdagens åtgärd föranleda.

Stockholm den 19 maj 1933.

På konstitutionsutskottets vägnar:

C. A. REUTERSKIÖLD.

Närvarande: Herrar Reuterskiöld, Hallén, Strömberg, greve Spens, Larsén, Källman*, Mellén, Ehrnberg, Johansson-Dahr*, Karl A. Johanson, Sandström, Andersson i Igelboda, Gustafson i Kasenberg*, Olsson i Mora, Vougt, Lundqvist i Rotebro, Eriksson i Toftered, Johnsson i Norrahammar, Hillgård och Ström i Göteborg*.

---

* Ej närvarande vid justeringen.

Reservation

av herrar *Reuterskiöld, Källman, Ehrnberg, Johansson-Dahr, Gustafson i Kasenberg, Olsson i Mora, Lundqvist i Rotebro, Eriksson i Toftered och Ström i Göteborg*, som ansett, att utskottets yttrande bort hava följande lydelse:

»Den fråga, som utskottet haft att handlägga, hänför sig till det förslag till förordning om ersättning för debitering och uppbörd av landstingsmedel, som är avsett att i stället för nu gällande förordning av 15 juni 1922 komplettera landstingslagens stadganden i dess § 48. Härav följer, att utskottet varken haft rätt eller möjlighet att pröva förslaget ur synpunkten av dess betydelse för och verkan på häradskrivares och kronouppbördsmäns i städerna avlöning såsom sådan, utan måst begränsa sig till en prövning av de föreslagna ersättningsbeloppens skälighet i förhållande till det med ifrågavarande debitering och uppbörd förenade arbetet; det ankommer på annat utskott att sedermera pröva, vilken verkan de bestämmelser riksdagen kan komma att antaga rörande landstingsmedelsprovisionerna må medföra i fråga om övriga avlöningsmedel för omförmälda befattningshavare. Det kunde möjligen tänkas, att frågan om landstingsmedelsprovisionerna bort behandlas gemensamt med övriga hithörande frågor, och förslag därom har varit under prövning. Utskottet har emellertid funnit, att, då landstingslagens § 48 — i likhet med den äldre landstingsförordningens § 49 — uttryckligen gör debiteringen och uppbörden av landstingsmedel med biträde av häradsskrivare och kronouppbördsmän i städerna, enligt Konungens befallningshavandes befallningar, beroende av landstingets beslut och 'därom framställda begäran', varje legal grund saknas för betraktandet och behandlandet av landstingsmedelsprovisionen såsom en fast och oföränderlig beståndsdel av vederbörandes löneförmåner. Riksdagens ståndpunkttagande bör, efter utskottets mening, uteslutande grundas på uppfattningen av vad det särskilda arbetet med landstingsmedlens debitering och uppbörd må kräva i skäligen ersättning, alldeles oberoende av avlöningsspörsmålet i övrigt.

Beträffande denna fråga finner utskottet, som ej kan anse den nu föreslagna lösningen vara eller kunna bli annat än provisorisk, det riktiga vara, att vid ersättningens beräkning större hänsyn toges till arbetets omfattning än vad med nuvarande system är fallet. Ersättningen synes sålunda icke såsom hittills och såsom i förslaget fortfarande föreskrives böra utgå efter debiterings- och uppbördsbeloppens storlek, utan efter antalet betalningsskyldiga och därmed antalet bokföringsposter. Eventuellt borde ersättningen regleras genom i lag bestämda minimi- och maximigränsbelopp, vilka fastställdes under medverkan av Konungens befallningshavande. Att inom utskottet verkställa härför nödig utredning har emellertid icke varit möjligt och utskottet har därför icke ansett sig kunna nu framlägga förslag till en dylik lösning av frågan, men utskottet finner önskvärt, att denna utredning kommer till stånd genom Kungl. Maj:t.

I avvaktan härpå har utskottet ansett sig böra tillstyrka en provisorisk lösning på grundval av nu tillämpade provisionsprincip, men utskottet har härvid icke kunnat undgå att finna Kungl. Maj:ts förslag vara mindre tillfredsställande än det av riksdagen på statsutskottets hemställan till övervägande framförda förslaget, även om utskottet vill medgiva, att mot det sist nämnda vissa befogade erinringar må kunna göras. Då utskottet gått att granska förslagen, har utskottet förutom Kungl. Maj:ts förslag, vilket sammanfaller med det å tabellen sid. 18 och 19 i Kungl. Maj:ts proposition nr 151 angivna förslaget nr V, till prövning förehåft dels det i motionerna I: 272 och II: 451 framlagda förslaget (= nr II i sagda tabell), dels, sedan vissa andra yrkanden förfallit, ett inom utskottet framfört förslag om godkännande av det i sagda tabell under nr VI intagna förslaget. Skillnaden mellan detta sistnämnda förslag, till vilket utskottet ansluter sig, och Kungl. Maj:ts förslag ligger däri, att procenttalet för de lägsta debiteringsbeloppen utgör 1.0 % eller 0.2 % mindre än Kungl. Maj:t föreslagit och 0.2 % mera än i riksdagsskrivelsen år 1932 ifrågasatts, samt att av övriga procenttal visserligen det närmast liggande och det lägsta sammanfalla med de av Kungl. Maj:t föreslagna, men det mellan dessa båda fallande procenttalet sammanfaller med riksdagsskrivelsens. Utskottet anser, att på detta sätt all skäligen hänsyn tagits till det arbete med debitering och uppbörd av landstingsmedlen, som för alla debiteringsförrättare förekommer. Om och i vad mån, ur lönesynpunkt, en kompensation för de nedsättningar som i allt fall bliva en följd av utskottets reduktion, tillkommer, såsom ovan anförts, icke utskottet att närmare pröva, men för det arbete, varom i landstingslagen är fråga, måste utskottet anse de nu förordade procenttalen fullt skäligen.

Beträffande provisionen till kronouppbördsmännen i städerna har departementschefen anfört:

I flera — — — (= utskottets förslag) — — — erinra.

Utskottet hemställer alltså

1:o) att riksdagen, med förklarande att Kungl. Maj:ts förslag icke kunnat oförändrat antagas, i anledning därav och av de framförda motionerna måtte för sin del antaga följande

(Kungl. Maj:ts förslag.)

(Utskottets förslag.)

Förslag

till

förordning om ersättning för debitering och uppbörd av landstingsmedel.

Härigenom förordnas, att ersättning för debitering och uppbörd av landstingsmedel skall tillsvidare utgå enligt följande grunder:

Förslag

till

förordning om ersättning för debitering och uppbörd av landstingsmedel.

Ersättning för debitering och uppbörd av landstingsmedel skall tillsvidare utgå för debiteringen såväl till häradsskrivare som till kronouppbörds-

*(Kungl. Maj:ts förslag.)**(Utskottets förslag.)*

Ersättning för debiteringen skall såväl till häradsskrivare som till kronouppbördstjänsteman i stad utgå med *en och två tiondels* procent å den del av debiterade beloppet, som ej överstiger etthundratusen kronor, sex tiondels procent å den del av debiterade beloppet, som överstiger etthundratusen kronor, *tre tiondels* procent å den del av debiterade beloppet, som överstiger tvåhundratusen kronor, *fyra* hundratusen kronor, och en tiondels procent å den del av debiterade beloppet, som överstiger fyra hundratusen kronor. Ersättningen utbetalas vid utgången av det kalenderår, varunder debiteringen skett.

Ersättning för uppbörden skall till kronouppbördstjänsteman i stad utgå med en halv procent å uppbörden för staden.

De till statsverket indragna provisionsandelarna skola utgå med sex tiondels procent å uppbörden.

Ersättningen för uppbörden samt de till statsverket indragna provisionsandelarna beräknas för varje kalenderår å det belopp, som hos länsstyrelsen bokförts såsom under kalenderåret influet.

Ersättning för debitering skall enligt nu stadgade grunder första gången utgå beträffande de landstingsmedel, som debiteras år 1933. Hittills gällande grunder i fråga om ersättning för debiteringen skola alltså tillämpas beträffande tidigare debiterade landstingsmedel, såframt de bokföras hos länsstyrelsen såsom influetna under år 1933 eller år 1934; därvid skall dock så anses, som om dessa medel bokförts hos länsstyrelsen såsom influetna under

tjänsteman i stad med *en* procent å den del av *det* debiterade beloppet, som ej överstiger etthundratusen kronor, sex tiondels procent å den del av debiterade beloppet, som överstiger etthundratusen men ej tvåhundratusen kronor, *två tiondels* procent å den del av debiterade beloppet, som överstiger tvåhundratusen men ej fyra hundratusen kronor, och en tiondels procent å den del av debiterade beloppet, som överstiger fyra hundratusen kronor. Ersättningen utbetalas vid utgången av det kalenderår, varunder debiteringen skett.

Ersättning för uppbörden skall till kronouppbördstjänsteman i stad utgå med en halv procent å uppbörden för staden.

De till statsverket indragna provisionsandelarna skola utgå med sex tiondels procent å uppbörden.

Ersättningen för uppbörden samt de till statsverket indragna provisionsandelarna beräknas för varje kalenderår å det belopp, som hos länsstyrelsen bokförts såsom under kalenderåret influet.

Ersättning för debitering skall enligt nu stadgade grunder första gången utgå beträffande de landstingsmedel, som debiteras år 1933. Hittills gällande grunder i fråga om ersättning för debiteringen skola alltså tillämpas beträffande tidigare debiterade landstingsmedel, såframt de bokföras hos länsstyrelsen såsom influetna under år 1933 eller år 1934; därvid skall dock så anses, som om dessa medel bokförts hos länsstyrelsen såsom influetna un-

(Kungl. Maj:ts förslag.)

år 1932. Bokföras medel, som debiterats tidigare än år 1933, såsom influtna under år 1935 eller senare, skall ersättning för debiteringen ej utgå.

Ersättning för uppbörd samt till statsverket indragna provisionsandelar skola enligt nu stadgade grunder första gången utgå beträffande de landstingsmedel, som bokföras hos länsstyrelsen såsom influtna under år 1933.

Den nya förordningen skall icke inverka å den rätt till ersättning för debitering eller uppbörd, som må tillkomma tjänsteman, vilken kvarstår å äldre stat eller tillhört sådan stat.

I den mån ej annat följer av vad sålunda stadgats, skall förordningen den 15 juni 1922 (nr 269) med särskilda föreskrifter angående debitering och uppbörd av landstingsskatt m. m. upphöra att gälla.

(Utskottets förslag.)

der år 1932. Bokföras medel, som debiterats tidigare än år 1933, såsom influtna under år 1935 eller senare, skall ersättning för debiteringen ej utgå.

Ersättning för uppbörd samt till statsverket indragna provisionsandelar skola enligt nu stadgade grunder första gången utgå beträffande de landstingsmedel, som bokföras hos länsstyrelsen såsom influtna under år 1933.

I den mån ej annat följer av vad sålunda stadgats, skall förordningen den 15 juni 1922 (nr 269) med särskilda föreskrifter angående debitering och uppbörd av landstingsskatt m. m. upphöra att gälla.

2:o) att motionerna I: 272 och II: 451 måtte härigenom anses besvarade.»
